

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **K.C.**

oskarżonego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 159 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 marca 2025 r.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 5 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 39/24,

uchylający wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 29 czerwca 2023 r., sygn. akt IV K 248/21

i przekazujący sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę,

2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania w przedmiocie skargi.

[WB]

UZASADNIENIE

K.C. został oskarżony o to, że „w bliżej nieustalonym dniu czerwca 2021 r., nie później niż 23 czerwca 2021 r., w S., działając wspólnie i w porozumieniu z N.C., dokonał pobicia R.C. przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci noża w ten sposób, że K.C. trzymając w ręku nóż groził pokrzywdzonemu utratą życia, a N.C. kopnął pokrzywdzonego w krocze, co doprowadziło do utraty przytomności przez pokrzywdzonego i spowodowało naruszenie czynności narządu jego ciała na

okres poniżej 7 dni, a następnie działając umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, przy użyciu noża dokonali u pokrzywdzonego obrażeń ciała w postaci częściowego odcięcia górnych biegunów obu małżowin usznych do połowy, przy skórze głowy, co stanowiło ciężki uszczerbek na zdrowiu pod postacią istotnego zniekształcenia i zeszpecenia ciała (uszu) będące następstwem dokonanego pobicia, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od dnia 15 lutego 2010 r. do dnia 26 grudnia 2016 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 grudnia 2011 r., sygn. II K 386/11, obejmującym skazania za przestępstwa podobne z artykułu 223 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k., z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. i z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. - to jest o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k.”

Sąd Okręgowy w Gdańsku, wyrokiem z dnia 29 czerwca 2023 r., sygn. akt IV K 248/21, uniewinnił K.C. od popełnienia zarzucanego mu czynu (pkt VII).

Wyrok powyższy został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego N.C. oraz oskarżyciela publicznego na niekorzyść obydwu oskarżonych – N. i K.C.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 5 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 39/24:

I.1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcia zawarte w pkt VI, VIII, XI i XII,

2. uznał oskarżonego N.C. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu czerwca 2021 r., nie później niż 23 czerwca 2021 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą dokonał pobicia R.C. w ten sposób, że ustalona osoba trzymając w ręku nóż groziła pokrzywdzonemu utratą życia, a N.C. kopnął pokrzywdzonego w krocze, co doprowadziło pokrzywdzonego do utraty przytomności i spowodowało u niego naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, a następnie działając umyślnie, w zamiarze bezpośrednim przy użyciu noża spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci częściowego odcięcia biegunów obu małżowin usznych do połowy, przy skórze głowy, co stanowiło ciężki uszczerbek na zdrowiu pod postacią istotnego zniekształcenia i zeszpecenia ciała, tj. czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art.

158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;

II. uchylił pkt VII wyroku, którym Sąd I instancji uniewinnił K.C. od zarzucanego mu czynu i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

III. w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Obrońca K.C. wniosła w trybie art. 539a § 1 k.p.k. skargę na wyrok Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości w zakresie rozstrzygnięć dotyczących tego oskarżonego, zarzucając: „naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k., polegające na uchyleniu wyroku z dnia 29.06.2023 r. Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 248/21 i przekazaniu tej sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, poprzez niezasadne uznanie, że ocena materiału dowodowego została dokonana przez Sąd Okręgowy bez uwzględnienia wszystkich okoliczności mających znaczenie w sprawie, podczas gdy brak jest wystąpienia przesłanek zawartych w art. 439 § 1 k.p.k. i art. 454 k.p.k. uzasadniających uchylenie ww. wyroku i przekazanie ww. sprawy do ponownego rozpoznania, podczas gdy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd w istocie zakwestionował tylko ocenę materiału dowodowego, wskazując jedynie na własną jego ocenę, odmienną do oceny zaprezentowanej w wyroku Sądu I instancji, przy braku innych przesłanek do wydania przez Sąd Odwoławczy orzeczenia o charakterze kasatoryjnym przy jednoczesnym stwierdzeniu, że ‘ocena tych samych dowodów, które były przedmiotem oceny przez Sąd I instancji, doprowadziła Sąd II instancji do wniosku o wysokim prawdopodobieństwie, że oskarżony K.C. popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia przestępstwo’, podczas gdy brak w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego powołania na czym konkretnie przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przez Sąd *meriti* miało polegać”.

Podnosząc powyższe, obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku co do oskarżonego K.C. i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy może uchylić zaskarżone orzeczenie i przekazać je sądowi I instancji do ponownego rozpoznania tylko w jednym z trzech przypadków: zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości oraz wówczas, gdy wydanie wyroku reformatoryjnego naruszyłoby regułę *ne peius*, wskazaną w art. 454 § 1 k.p.k.

W niniejszej sprawie orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, uchylające zaskarżony wyrok Sądu I instancji i przekazujące sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania podyktowane było przekonaniem Sądu drugiej instancji o niesłuszności uniewinnienia K.C. od popełnienia zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu. Sąd *ad quem*, odmiennie oceniając zgromadzone w sprawie dowody, doszedł na ich podstawie do wniosku, że oskarżony popełnił zarzucony mu czyn, jednak nie mógł wydać orzeczenia skazującego, gdyż stała temu na przeszkodzie reguła *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k. Z tego względu uchylił wyrok Sądu I instancji, przekazując mu sprawę do ponownego rozpoznania. Podstawa ta mieści się w katalogu przesłanek uchylenia wyroku przez sąd odwoławczy, wymienionych w art. 437 § 2 k.p.k., a więc wydanie wyroku kasatoryjnego w niniejszej sprawie w analizowanym zakresie było dopuszczalne.

Nie oceniając prawidłowości zaskarżonego orzeczenia pod względem merytorycznym (nie jest to bowiem zadanie Sądu Najwyższego w postępowaniu w przedmiocie skargi na wyrok sądu odwoławczego - por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2021 r., V KS 3/21), należy stwierdzić, że wydając zaskarżony wyrok, Sąd Apelacyjny nie uchybił treści art. 437 § 2 k.p.k. Przedstawiona przez ten Sąd ocena dowodów, w szczególności polegająca na analizie ustalonych przez Sąd I instancji okoliczności inkryminowanego zdarzenia w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego mieściła się w granicach wyznaczonych treścią art. 7 k.p.k. i mogła, na tym etapie postępowania, doprowadzić ten Sąd do przekonania o aktualizacji jednej z przesłanek z art. 437 § 2 k.p.k. Sąd Apelacyjny doszedł bowiem do odmiennego niż Sąd I instancji przekonania, że możliwe jest uznanie, iż N.C. i K.C., działając wspólnie i w porozumieniu, dopuścili się przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. na szkodę R.C.. Uznał, że obydwaj bracia brali udział w ataku na pokrzywdzonego, choć realizowali

różne czynności wykonawcze, zaś fakt, że R.C. stracił przytomność na bardzo krótką chwilę, czyni nieprawdopodobnym przyjęcie, iż w tym czasie to ktoś inny niż grożący mu nożem sprawcy, którzy wcześniej pozbawili go świadomości, dokonali okaleczeń jego ciała. Sąd *ad quem* dokonał powyższych ustaleń – odmiennych niż te, poczynione przez Sąd I instancji, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, którego nie trzeba było uzupełniać. Nie sposób zatem uznać, że uchylenie wyroku Sądu I instancji w niniejszej sprawie było efektem naruszenia art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. lub, jak twierdzi skarżący, powinno zostać poprzedzone przeprowadzeniem przez Sąd odwoławczy własnych czynności dowodowych.

Wypada w tym miejscu przypomnieć, a skłania do tego treść rozpoznawanego zarzutu, że w postępowaniu wszczętym skargą na wyrok sądu odwoławczego Sąd Najwyższy w ogóle nie bada, czy przekonanie sądu drugiej instancji o wadliwości zaskarżonego na niekorzyść oskarżonego wyroku uniewinniającego jest prawidłowe, gdyż w takim wypadku sam wstępowałby w rolę tego sądu i rozstrzygał o zasadności apelacji (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 2024 r., I KS 42/24). Stąd argumentacja obrońcy, sprowadzająca się wyłącznie do kwestionowania trafności przekonania Sądu odwoławczego o winie K.C. nie może doprowadzić do oczekiwanego przez stronę rezultatu.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia przedmiotowej skargi, Sąd Najwyższy postanowił ją oddalić, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]

